

Αντώνης Δραγανίγος*

Η ανάγκη ανασυγκρότησης της αριστεράς βρίσκεται στο κέντρο του προβληματισμού χιλιάδων αγωνιστών. Για να μπορέσει να απαντηθεί με αξιόπιστο τρόπο, απαιτείται όχι μόνο **ενωτική διάθεση**, αλλά και **σαφείς απαντήσεις** πάνω στα θεμελιακά πολιτικά προβλήματα, συναγωνιστικό πνεύμα και πάνω απ' όλα **πολιτική επιλογή** και δέσμευση να κινηθεί ένα ολόκληρο δυναμικό δυνάμεων και αγωνιστών στην κατεύθυνση της συσπείρωσης των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς.

Ως NAP πιστεύουμε **στην αναγκαιότητα και την δυνατότητα να χτιστεί ένας πιο πλατύς, πιο μαζικός αλλά και συνεκτικός «πόλος» της αντικαπιταλιστικής αριστεράς με την συμμετοχή όλων όσων βρίσκονται σήμερα εδώ (και όχι μόνο).**
Με αυτή την φιλοδοξία παλεύει το NAP.

Ακούστηκε από ορισμένους συντρόφους και συναγωνιστές κάμποσες φορές η εκτίμηση, «ηττηθήκαμε», η «αριστερά έχασε». Οποσδήποτε το αποτέλεσμα των εκλογών του Ιούλη του 2019 αποτυπώνει **μια ήττα η οποία όμως συντελέστηκε τα προηγούμενα χρόνια**, ιδιαίτερα την περίοδο διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ.

Όμως δεν έχουμε «όλοι» τις ίδιες ευθύνες.

Αυτοί που βγήκαν με το σύνθημα «ούτε ρήξη ούτε υποταγή» και οδήγησαν την ελληνική κοινωνία σε ένα μνημόνιο δεκαετιών, έχουν ιστορική ευθύνη! Όπως επίσης έχουν ευθύνη και όσοι συμπράξανε μαζί τους, έδρασαν στις γραμμές του, ή στήριξαν πολιτικά τις επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ. Όλες αυτές οι απόψεις βέβαια όχι μόνο δεν οδήγησαν σε αλλαγή του συσχετισμού υπέρ των όποιων ριζοσπαστικών αντικαπιταλιστικών αντιλήψεων, αντίθετα οδήγησαν σε ενίσχυση της ηγεμονία του ρεφορμιστικού ρεύματος και του «αριστερού κυβερνητισμού» σε ήττα και διασπάσεις όσων ακολούθησαν τέτοιες λογικές.

Επίσης, αποδείχτηκε ότι λογικές «πατριωτικών, αντιμνημονιακών μετώπων» που δεν κατάφεραν να υπερβούν το πολιτικό και προγραμματικό όριο του ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορούσαν να σταθούν στις σημερινές συνθήκες.

Φυσικά, **ευθύνες έχει και η αντικαπιταλιστική αριστερά**. Αλίμονο αν δεν το αναγνωρίζαμε. Αλλά είναι άλλης ποιότητας!

Πρόκειται για τις σημαντικές **προγραμματικές, κινηματικές και θεωρητικές ανεπάρκειες** που δεν της επέτρεψαν να πετύχει έναν καλύτερο συσχετισμό δυνάμεων αυτή την δεκαετία της καπιταλιστικής κρίσης, των μνημονίων, των μεγάλων αγώνων.

Πρόκειται ακριβώς για τις ανεπάρκειες τις οποίες καλούμαστε να ξεπεράσουμε σήμερα, για να κάνουμε βήματα στην υπόθεση της ανασυγκρότησης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Σε αυτό τον δρόμο δεν ξεκινάμε από το μηδέν.

Διότι, τα προηγούμενα χρόνια οι εργαζόμενοι απέκτησαν μια **σημαντική εμπειρία** τόσο θετική όσο και αρνητική η οποία πρέπει να αξιολογηθεί και πάνω στα συμπεράσματά της να χτίσουμε εκείνη την αριστερά η οποία θα αποκρούσει την επίθεση του κεφαλαίου και από την άλλη θα αλλάξει τον συσχετισμό σε όφελος μια αντικαπιταλιστικής προοπτικής, χωρίς να ρίξει νερό στον μύλο μιας νέας σοσιαλφιλελεύθερης διαχείρισης..

Η **αποφασιστική πάλη για την ανατροπή της πολιτικής της κυβέρνησης της ΝΔ**, η υπεράσπιση των εργατικών και λαϊκών αναγκών και δικαιωμάτων, κοινωνικών και δημοκρατικών, να, ποιο είναι το πρώτο ζήτημα που συμφωνούμε όλοι σε αυτή την κουβέντα.

Όμως από την εμπειρία της προηγούμενης περιόδου ξέρουμε καλά ότι βελτίωση της ζωής της εργατικής τάξης και του λαού, όπως και δικαιώματα και ελευθερίες, δεν μπορούμε να τα υπερασπίσουμε αποτελεσματικά όσο παραμένουν άθιχτες οι **βάσεις της αστικής πολιτικής**, οι βασικοί της πυλώνες. Η λογική «ούτε ρήξη, ούτε υποταγή», και «κατάργηση των μνημονίων εντός ευρωζώνης και ΕΕ, οδήγησε στο «μνημόνιο με κοινωνική ευαισθησία» και τελικά στην μεταμνημονιακή επιτήρηση σε βάθος δεκαετιών.

Για αυτό ακριβώς, ο μόνος δρόμος για το εργατικό και λαϊκό κίνημα είναι **ο δρόμος της ρήξης**, της κατάργησης της ευρωεπιτροπείας, της ρήξης / αποδέσμευσης από την ΕΕ, της διαγραφής του χρέους, της συνολικής πάλης ενάντια στις καπιταλιστικές αναδιανομές και την πολιτική του κεφαλαίου. Αυτή η πολιτική διάσταση είναι αρκετά **ευρύτερη από τον αντικυβερνητικό αγώνα** (όποια κυβέρνηση και αν υπάρχει κάθε φορά).

Ακριβά κόστισαν στην αριστερά οι **αυταπάτες για τον ΣΥΡΙΖΑ**. Δεν επιτρέπεται να αναπαραχθούν κατά κανένα τρόπο. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει περάσει στο στρατόπεδο του αντίπαλου. Ιδιαίτερα στην σημερινή αστική και σοσιαλφιλελεύθερη μετάλλαξή του. Νέες αυταπάτες, λογικές αντιδεξιών, δημοκρατικών δήθεν «ενιαίων» ή άλλων μετώπων, μόνο ζημιά μπορούν να προκαλέσουν στην υπόθεση της αριστεράς. Αυτή την τρίτη πλευρά της πολιτικής μας στοχοθεσίας, τη θεωρούμε εξαιρετικά κρίσιμη.

Μπορεί συνολικά να μην έχει συζητηθεί και κατασταλάξει σε όλο το φάσμα των δυνάμεων που βρίσκονται εδώ με ποιο τρόπο συνδέεται η πάλη για την κυβέρνηση με την πάλη για την εξουσία, ξέρουμε όμως πια πολύ καθαρά ότι οι λογικές της «αριστερής κυβέρνησης», η διεκδίκηση της «αριστερής διακυβέρνησης» μέσα στα όρια της συνέχειας του κράτους και των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών, οδηγεί μόνο στην διαχείριση του κράτους και των υποθέσεων του κεφαλαίου, σε ενσωμάτωση και ήττα. Μπορούμε λοιπόν να συμφωνήσουμε «καμιά λοιπόν υποστήριξη συνθημάτων «αριστερών» ή άλλων κυβερνήσεων μέσα στο πλαίσιο του καπιταλισμού.»!!

Σε κρίσιμο ζήτημα το προηγούμενο διάστημα αναδείχθηκαν τα λεγόμενα **εθνικά** ζητήματα. Η αριστερά διχάστηκε γύρω από τις **Πρέσπες**, τη στάση απέναντι στις **ΑΟΖ**, τις **εξορύξεις υδρογονανθράκων** και συνολικότερα τον **ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό**. Η εμπειρία έδειξε ότι **τόσο** οι υποχωρήσεις απέναντι στις «εθνικές αφηγήσεις» της ελληνικής ολιγαρχίας και ο αντιιμπεριαλισμός χωρίς σύγκρουση με τον τυχοδιωκτισμό και της ελληνικής αστικής τάξης, όσο και ο κοσμοπολιτισμός που δεν βλέπει τον τρόπο με τον οποίο συμφωνίες όπως αυτή των Πρεσπών εξυπηρετούν τις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις στην περιοχή μας, ακυρώνουν την αριστερά.

Άρα, το ζητούμενο είναι η μάχη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την πολιτική της ελληνικής ολιγαρχίας και των κυβερνήσεων της για τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα του λαού και την υπεράσπιση της ειρήνης στην περιοχή μας.

Τέλος, σε κάθε αγώνα, σε κάθε κίνημα, συναντάμε μπροστά μας το ερώτημα, ποιος θα το οργανώσει. Μάθαμε από όλα τα τελευταία χρόνια, ότι, πλέον η **συνδικαλιστική γραφειοκρατία** λειτουργεί μόνο σαν δύναμη υπονόμευσης, διάσπασης, αποκλιμάκωσης των αγώνων! Για αυτό η αντικαπιταλιστική αριστερά είναι υπερ-επείγον να ενωθεί για την **ανάπτυξη ενός κινήματος στην βάση του ανεξάρτητου συντονισμού των πρωτοβάθμιων σωματείων** και άλλων εργατικών συλλογικοτήτων για την ανάπτυξη της πάλης, **έξω και ενάντια στην γραφειοκρατία των ΓΣΕΕ / ΑΔΕΔΥ**.

Τα παραπάνω ζητήματα, δεν λύνουν όλα τα προβλήματα, όμως μπορούν να αποτελέσουν ένα **επαρκές πρώτο βήμα συμφωνίας και συσπείρωσης** ευρύτατων δυνάμεων. Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** έχει υιοθετήσει ένα τέτοιο πλαίσιο στην τελευταία απόφαση του Πανελλαδικού Συντονιστικού Οργάνου της. Εμείς σαν **NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση** το στηρίζουμε και έχουμε στόχο να πάρουμε και αυτοτελείς πρωτοβουλίες στην κατεύθυνση αυτή.

Μπορούμε να κάνουμε την επιλογή να βαδίσουμε προς μια ανώτερη συσπείρωση των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς. Το NAP θα υπηρετήσει με όλες του τις δυνάμεις αυτή την υπόθεση.

**μέλος της Πολιτικής Επιτροπής του NAP και της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το κείμενο βασίζεται στην παρέμβαση που έγινε στην κοινή εκδήλωση των οργανώσεων Αναμέτρηση □ Ομάδα κομμουνιστών/στριών, Αριστερή Ανασύνθεση (ΑΡΑΝ), Διεθνιστική Εργατική Αριστερά (ΔΕΑ), Συνάντηση για μια Αντικαπιταλιστική Αριστερά, στις 4 Δεκέμβρη 2019*